

Zijn rol, haar regels

Attie Dotinga

© Copyright: Falinn, rode oortjes serie 2025

© Auteur: Attie Dotinga

©cover: Falinn

ISBN; 9789403844213

© Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van deze publicatie mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of overgedragen in welke vorm dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

Hoofdstuk 1

S_{ammi}

‘Je denkt toch niet dat ik van iemand zoals jij kan blijven houden?’ Zijn stem klonk honend. ‘Het was leuk zo lang het duurde, maar het stelde niets voor. Je was goed in bed, het was fijn om een privé hoer te hebben. Maar voor de rest heb je niets te bieden. Je stelt verdomme helemaal niets voor. En geld breng je ook al niet in het laatje. Je bent waardeloos. Ik ben blij dat je me betrappt hebt, dom dat je het niet eerder in de gaten had.’

Met afschuw keek ik hem aan.

Zijn woorden sneden dwars door me heen.

Mijn hart bevroor en een scherpe pijn trok door mijn onderbuik, alsof ik een harde trap had gekregen.

Ik werd licht in mijn hoofd, overmand door emoties en ongeloof over wat ik net gehoord had. Het voelde niet echt, maar de nagels die ik in mijn vel drukte, voelde ik wel degelijk.

‘Ga uit mijn camper!’ wist ik uit te brengen, al kwam er amper geluid over mijn lippen. De schok maakte mijn stem zwak.

Ik zuchtte diep, herpakte mezelf en riep, met meer kracht: ‘Dit is verdomme mijn camper! Sodemieter op!’

Mijn stem klonk vastberadener, ondanks de pijn die ik voelde.

Hij lachte slechts, alsof het hem vreselijk amuseerde en stond nonchalant op uit het bed waarin ik hem had betrappt, totaal onaangedaan en zichtbaar genietend van mijn verdriet.

Joan probeerde zich nog beschaamd te bedekken, maar hij bleef onbeschaamd en naakt tegenover me staan.

Ondanks mijn schok en de intense pijn, wist ik mezelf te herpakken en hem met trillende stem, maar steeds vastberadener, te sommeren mijn camper te verlaten.

Ik wilde hem weg uit mijn zicht, weg uit mijn leven, alsof dan de pijn minder zou zijn, het verdriet, de afschuw.

Het besef dat hij me altijd al had bedrogen en nooit van me had gehouden maakten me misselijk, maar ik bleef hem de deur wijzen omdat ik zo nog enige controle had over de situatie.

De nachtmerries die ik de afgelopen tijd over ons had gehad, bleken niet langer slechts hersenspinsels.

Ze waren de keiharde realiteit geworden.

Alles waarvoor ik zo bang was geweest, voltrok zich recht voor mijn ogen. De onderhuidse angst dat ik niet genoeg was voor hem, ondanks alles wat ik hem gegeven had, bleek terecht.

Mijn grootste vrees kwam uit: dat ik, na alles, toch niet voldeed in zijn ogen.

Op dat moment kon ik nog niet bevatten wat er nu precies zo verschrikkelijk aan mij was dat ik wéér als oud vuil aan de kant werd gezet.

Het besef van zijn afwijzing was overweldigend en de pijn sneed diep. Ik bleef achter met vragen waarop ik het antwoord niet wist, terwijl de harde realiteit langzaam tot me doordrong, toen hij de camper verliet samen met Joan en de deur achter hen dichtsloeg.

Er was nooit liefde van zijn kant geweest, alleen maar misbruik.

Waarom had ik dat niet gezien? Of willen zien? Woog de hoop op echte liefde en geborgenheid zoveel zwaarder dan de waarheid?

Woedend trok ik de lakens en het dekbed van het bed, alsof ik daarmee de laatste resten van zijn aanwezigheid in mijn leven kon uitwissen. Ook het matras volgde, zonder aarzeling, dezelfde weg naar buiten.

Alles wat me aan hem herinnerde – zijn spullen, zijn geur, zijn schaduw – verdween er achteraan, alsof het opruimen van zijn bezittingen me kon bevrijden van de pijn en de vernedering.

Ik wist dat hij het amper zou merken, zelfs geen blik zou waardig keuren, al zijn belangrijke bezittingen lagen in zijn appartement.

Maar even voelde ik me beter, ja zelfs even geen slachtoffer meer. Het was een klein moment van controle, van daadkracht, waarin ik de regie terugnam over mijn eigen ruimte en leven.

In dezelfde haast en vastberadenheid zette ik alles vast in de camper, alsof ik daarmee niet alleen mijn spullen, maar ook mijn emoties kon ordenen.

Met een bonkend hart startte ik de wagen, klaar om te vertrekken, weg van alles wat zojuist gebeurd was.

Pas toen ik op de snelweg reed, weg van de plek waar alles uit elkaar was gevallen, besepte ik hoe diep de pijn zat.

De tranen stroomden over mijn wangen, onhoudbaar en onverbiddelijk, toen het besef van verlies en verlatenheid de ruimte kreeg om door te dringen.

De rit was niet alleen een fysieke vlucht, maar ook een geestelijke. Ik had weer gevangen gezeten in de gouden kooi van manipulatie. Wanneer luisterde ik eens naar mijn onderbuikgevoel of negeerde ik niet langer de rode vlaggen, als ik iemand ontmoette die me overviel met zijn aandacht en zogenaamde liefde?

De vermoeidheid overviel me sneller dan verwacht. Het zo lang vechten voor een relatie die alleen in mijn hoofd had bestaan had me al een lange tijd zoveel energie gekost.

Met zware ogen besloot ik de camper aan de kant te zetten op een parkeerplaats bij een benzinestation.

Ik zocht een plekje achteraan, ver weg van het gedreun van de vrachtwagens die daar stonden en af en aan reden.

In de luwte van het terrein voelde ik me even iets veiliger, alsof ik mezelf kon verstoppen voor de wereld waarin me zoveel pijn werd gedaan.

Tot mijn opluchting stonden er nog twee andere campers. Het idee dat ik niet de enige was, bracht een klein beetje geruststelling.

Heel even leek het alsof ik onderdeel was van een onuitgesproken gemeenschap van reizigers die, ieder op hun eigen manier, de nacht probeerden door te komen.

Toch wist ik diep vanbinnen dat dit gevoel bedrieglijk was.

De aanwezigheid van anderen kon de eenzaamheid niet wegnemen – het was slechts een illusie van verbondenheid.

Het grote bed achter in mijn Fiat bus had geen matras meer maar ik kon het kussen van de bank gebruiken om op te liggen.

Gelukkig had ik nog een reserve dekbed en een kussen in de

opslagruimte van de bus. Het had de vage geur van benzine en muffigheid, maar het was beter dan de geur van Tom nog te ruiken,

Met een gevoel van waakzaamheid liep ik langs alle ramen en deuren, controleerde of ze goed afgesloten waren, en trok de gordijnen dicht om de buitenwereld op afstand te houden.

Als extra zekerheid legde ik mijn honkbalknuppel binnen handbereik, klaar om mezelf te beschermen als dat nodig mocht zijn.

In mijn kleding kroop ik onder het dekbed nog steeds alert, alsof elk geluid mij wakker kon houden.

De slaap kwam onrustig en gefragmenteerd; telkens weer werd ik wakker, opgejaagd door de onrust die in mij woedde, het verdriet en de pijn. De onzekerheid van deze nieuwe omgeving, zorgde ervoor dat ik heel licht sliep.

Zodra het eerste daglicht voorzichtig door de gordijnen glipte, stond ik op.

Met protesterende spieren, nog zwaar van de onrustige nacht, zette ik koffie voor mezelf.

Het vertrouwde ritueel bracht een kort moment van rust.

Ik opende de gordijnen.

Buiten zag ik hoe de andere reizigers op de parkeerplaats ook langzaam ontwaakten en zich weer opmaakten voor een nieuwe dag.

Iedereen leek zijn eigen gang te gaan, alsof de wereld gewoon verder draaide, ongeacht wat er de avond ervoor gebeurd was.

Alsof mijn wereld niet alweer was ingestort en mijn hart gebroken.

Met beide handen om de warme mok geklemd, liep ik naar buiten.

De koude ochtendlucht mengde zich met de geur van verse koffie en bracht een beetje helderheid in mijn hoofd.

Terwijl ik daar zo stond, kwamen de herinneringen aan ons samenzijn naar boven, aan het leven dat ik gedacht had met hem te zullen krijgen, die toekomstdromen.

Wat een klootzak was die Tom.

De woede borrelde op in mijn binnenste, fel en rauw.

Die boosheid voelde op dat moment veel beter dan de pijn die eronder lag – het was hanteerbaarder, gaf me iets om me aan vast te houden.

Mijn keel deed pijn, een rauw en trekkend gevoel dat niet zomaar weg te slikken was.

Iemand had me ooit verteld dat wanneer je je verdriet inslikte en je woorden voor jezelf houdt, je lichaam zich daartegen verzet.

Die pijn in mijn keel leek een stil protest van binnenuit – alsof mijn stem zich niet langer liet negeren, als een waarschuwing dat het inslikken van emoties zijn tol eiste.

Het was een fysieke herinnering aan alles wat ik voor me hield, aan de woorden die ik niet durfde uit te spreken en het verdriet dat ik wegstopte.

Maar ik kon het niet zomaar loslaten, dan ging ik kapot. Dan zou ik overspoeld worden door alle pijn en verdriet en dan zou al het andere dat verborgen lag, meegesleept worden.

Het zou als een tsunami over me heen komen.

Die angst hield me tegen – het was alsof ik mezelf moest beschermen tegen mijn eigen verleden.

De gedachte alleen al aan het toelaten van al dat verdriet maakte me lam; het voelde veiliger om mijn emoties onder controle te houden, hoe zwaar dat soms ook was. Het omzetten naar kwaadheid was gemakkelijker te hanteren.

.
Dat ik mijn woede niet steeds wist te bedwingen, werd duidelijk bij een simpel bezoek aan het winkeltje bij het tankstation.

Terwijl ik op weg was naar de kassa verlangend naar een warm saucijzenbroodje, sneed een trucker mij plotseling de pas af en drong hij voor. Hé, schiet eens op joh! Ik heb haast,' zei hij.

Op dat moment schoot er een golf van frustratie door me heen, en voordat ik het wist, had ik mijn zelfbeheersing verloren.

'Wat denk je wel, klootzak? Zie je niet dat ik hier al stond? Kun je niet gewoon wachten zoals ieder ander?'

Verrast keek de man mij aan. Rustig aan, meid. Het is maar een broodje, geen wereldramp.'

'Rustig aan? Jij hebt zeker geen idee wat respect is! Je denkt zeker dat je alles mag omdat je zo'n grote truck rijdt? Nou, niet bij mij!'

'Jeetje, doe normaal! Het was niet persoonlijk, oké?'

Hij deinsde letterlijk achteruit

'Niet persoonlijk? Alles is persoonlijk als je mensen zo behandelt! Misschien moet je eens leren je fatsoen te houden. Of ben je thuis ook zo'n hork?'

Hij kreeg de modder over zich heen die voor Tom bedoeld was. Ik rekende af en liep met grote passen terug naar mijn camper, nog trillend van wat er bij de kassa was gebeurd.

Mijn hoofd tolde, maar mijn lichaam werd voortgedreven door een allesoverheersende honger en de behoefte aan rust.

Eenmaal binnen in de camper, sloot ik de deur stevig achter me, alsof ik daarmee niet alleen de buitenwereld, maar ook mijn eigen emoties even buiten kon houden.

Met grote, hongerige happen werkte ik de saucijzenbroodjes naar binnen. Ze vormden waarschijnlijk mijn enige maaltijd van die dag, en terwijl ik at, probeerde ik mijn gedachten te sussen.

Elke hap was zowel een troost als een poging om de knagende leegte in mezelf te vullen.

Toen startte ik met een diepe zucht de camper en besloot in de eerste de beste stad een baantje te zoeken, zodat ik weer benzinegeld had en een fatsoenlijke maaltijd kon koken.

Het vooruitzicht om zelf weer de touwtjes in handen te nemen en de baas over mijne eigen leven te zijn, gaf me direct een beter gevoel.

Met dat voornemen in mijn achterhoofd reed ik de parkeerplaats af, vastbesloten om ergens onderweg een mogelijkheid te vinden om mijn situatie te verbeteren, maar wel volgens mijn regels.

Anderhalf uur later zat ik op het kantoor van een schoonmaakbedrijf, te wachten op de eerste opdracht.

De deur van het kantoor zwaaide open en een stevige vrouw met een kordate blik kwam binnen.

‘Jij bent Sammi?’ vroeg ze, terwijl ze haar leesbril op haar neus zette en een map opensloeg.

‘Ja, dat klopt,’ antwoordde ik, terwijl ik mijn handen stevig om mijn tas klemde en probeerde mijn rillingen te verbergen.

‘Mooi. Fijn dat je zo snel kon beginnen. Heb je ervaring met schoonmaken?’

Ik knikte. ‘Ja, ik heb vaker in de horeca en op scholen gewerkt. Ik pak alles snel op.’

De vrouw keek mij onderzoekend aan. ‘Je ziet er een beetje bleek uit. Alles in orde?’

Ik glimlachte flauwtjes. ‘Oh, dat valt wel mee. Ik heb gewoon een beetje slecht geslapen vannacht. Beetje zenuwachtig voor de eerste dag, denk ik.’

De baas knikte, maar haar blik bleef even hangen. ‘Goed, als er iets is, zeg het dan gewoon. We willen geen ongelukken. Je eerste klus is samen met Hanna, onze vaste kracht. Zij laat je alles zien.’

Ik knikte opnieuw, terwijl ik mijn keel probeerde te schrapen zonder dat het opviel. ‘Komt goed. Ik ben er klaar voor.’

‘Mooi zo. Pak je spullen maar, dan kan je meteen mee.’ De vrouw glimlachte kort en liep alvast naar de deur.

Ik stond op, voelde mijn hoofd een beetje tolleren, maar rechtte mijn rug. Ik zou zich niet laten kennen. Werken moest, ziek zijn kon later wel.

Daarom ging ik mee met de Poolse mevrouw die al jaren voor het schoonmaakbedrijf werkte en mij zou inwerken.

Terwijl we samen naar de eerste klus gingen, vertelde ze enthousiast over haar vaste baan bij een beroemde acteur.

Ze benadrukte dat hij, ondanks al zijn roem, eigenlijk heel gewoon en vooral erg aardig was. Hij was een lieve, zachtaardige reus, vond ze.

Die woorden maakten weinig indruk op mij.

Het idee dat er echt lieve mannen bestonden, daar geloofde ik niet in. In mijn ervaring waren ze altijd lief totdat je overbodig werd. Dan was er van die zogenaamde lieve jongen nog weinig over.

De Poolse mevrouw nam de tijd om mij uit te leggen welke werkzaamheden er allemaal in de school op me wachtte.

Ze gaf duidelijke instructies over wat er schoongemaakt moest worden: van de klaslokalen tot de gangen, en van de toiletten tot het lerarenkamertje.

Hanna keek Sammi bezorgd aan terwijl ze samen de schoonmaaktaken doornamen.

‘Gaat het wel, Sammi? Je ziet zo bleek. Heb je het koud?’ vroeg Hanna mij.

‘Het valt wel mee, denk ik. Ik heb gewoon slecht geslapen vannacht. Beetje zenuwachtig voor de eerste dag, misschien.’

Hanna legde haar hand op mijn voorhoofd en trok haar wenkbrauwen samen.

‘Je voelt hartstikke warm! Heb je koorts?’ vroeg ze bezorgd.

Ik haalde mijn schouders op en begon te hoesten.

‘Ik weet het niet... Ik ben gewoon een beetje moe. Het zal wel overgaan.’

Hanna schudde haar hoofd en pakte een glas water.

‘Hier, drink dit. Je moet echt even gaan zitten. Als je ziek bent, kun je niet werken. Ik wil niet dat je flauwvalt.’

Ik liet zich dankbaar op een stoel zakken, haar handen trillend.

‘Sorry, Hanna. Ik wilde niet lastig zijn. Ik dacht dat het wel ging.’

Hanna keek haar streng maar vriendelijk aan.

‘Je bent helemaal niet lastig. Je gezondheid gaat voor alles. Ik zorg wel voor je vanavond. Je hoeft je nergens zorgen over te maken. Eerst uitrusten, dan zien we morgen wel verder.’
Ik glimlachte zwakjes, opgelucht door Hanna’s zorgzaamheid.

En zo kwam ik met mijn camper op de oprit van het huis van mevrouw Hanna Mazur en haar man terecht.

Ze zorgde ervoor dat ik op haar logeerkamer in een warm schoon bed terechtkwam, na een warme douche en verzorgde me met gevulde soep.

Haar zorgzaamheid voelde als een warme deken. Als het licht in de duisternis waaraan ik me vastklampte.

Terwijl ik uitgeput was door ziekte en vermoeidheid, maakte haar gastvrijheid het verschil: ze drong erop aan dat ik goed uitrustte en liet me weten dat ik me geen zorgen hoefde te maken over het werk tot ik me beter voelde. Ik at en dronk met haar en haar man mee en ook dat was geen probleem. Als er genoeg was voor twee personen, dan was dat er ook voor drie, zei ze.

Haar vriendelijkheid en de huiselijke sfeer gaven mij de rust die ik op dat moment zo hard nodig had. Mijn lichaam rustte en ‘verbrandde’ de vergiftigende woede. Mijn geest wentelde zich in haar zorgzaamheid en dat werd mijn bodem voor verwerking. Mevrouw Mazur voelde al snel aan als de moederfiguur waar ik altijd naar had verlangd. Ik knapte na een paar dagen zienderogen op.’

‘Nu ik hoor dat je man zo ernstig ziek is en voor een operatie naar het buitenland moet, wilde ik graag iets voor je terugdoen

voor je goede zorgen,' zei ik tegen Hanna toen ik aan de keukentafel aan de koffie zat.

'Dat is zo lief van je, maar je hoeft echt niets te doen hoor,' zei Hanna zacht.

'Jawel, ik wil echt iets doen. Ik dacht eraan om een donatiesite op te zetten. Dan kunnen mensen bijdragen en hoef jij je minder zorgen te maken over de kosten.'

'Een donatiesite? Zou dat werken, denk je?' Hanna keek mij onderzoekend aan.

'Laat mij het maar proberen. Ik post het op social media en wie weet wat er gebeurt.'

'Als jij denkt dat het helpt... Ik vertrouw op jou.' Hanna zuchtte ontroerd en dat stimuleerde mij.

'Komt goed. Ik regel alles.'

En inderdaad, het bleek een groot succes: de eerste donaties stroomden direct binnen nadat Sammi van alles had gepost op social media.

Ook via mijn eigen site, Sammi met een i, kwam veel geld binnen.

Om mevrouw Mazur en haar man extra te ondersteunen, besloot ik mijn muzikale talenten in te zetten.

Meerdere keren trad ik op met mijn gitaar in diverse kroegen in de buurt, waarbij ik probeerde zoveel mogelijk geld in te zamelen. Dat extra geld zou hen helpen om zich minder zorgen te maken over de hoge kosten.

Ondanks haar bezorgdheid over haar man voelde ik mij ook gesteund door haar warmte en gastvrijheid.

‘Hanna, ik hoorde dat het baantje bij die beroemde acteur je enige bron van inkomsten is. Maar nu je voor je zieke man moet zorgen, kun je dat werk niet meer doen, toch?’

‘Nee, het lukt echt niet meer. Ik maak me zorgen, want het geld hebben we hard nodig nu mijn man zo ziek is.

Weet je wat? Ik wil je graag helpen. Ik kan jouw werk tijdelijk overnemen, zodat jij je volledig op je man kunt richten.’

‘Zou je dat echt willen doen? Maar hoe moet dat dan met de betaling?’ Hanna keek me bezorgd aan.

‘Maak je daar geen zorgen over. Jij hebt het geld nu harder nodig dan ik. Ik red me wel, en zo kun jij je focussen op wat echt belangrijk is.’

Sammi, dat is zo lief van je. Dankjewel, echt waar.’

Ik nam stiekem haar werkzaamheden over, zodat mevrouw Mazur zich volledig kon richten op de zorg voor haar man, zonder zich direct zorgen te hoeven maken over haar inkomen. Ze had me uitgelegd hoe het daar werkte en dat was iets dat ik gemakkelijk aankon.

Ik beseftte wel dat er een moment zou komen waarop mevrouw Mazur samen met haar man naar Amerika zou vertrekken voor de noodzakelijke behandelingen.

Dan zou ik opnieuw zelfstandig mijn weg moeten vinden, zonder haar nabijheid en steun.

Hoewel die gedachte soms zwaar op me drukte, besloot ik me daar voorlopig niet te veel zorgen over te maken.

Dat was iets voor later; ik probeerde vooral in het moment te leven.

Mijn dagen vulden zich met werk en optredens.

Door bezig te blijven en mezelf te richten op muziek en werkzaamheden, lukte het me om de nare gevoelens en herinneringen aan wat ik had meegemaakt een plek te geven. Ik stopte ze bij die herinneringen die dezelfde uitwerking op me hadden gehad. Waren ze doorvoeld of alleen maar verstopt? Ik hoopte dat ik ze gedeeltelijk kon verwerken in mijn eigen muziek en de teksten die ikzelf schreef

Wat ik gaandeweg aan mezelf merkte, was dat ik weer een verdedigingsmuur om mijn hart had opgetrokken. Deze keer een hogere en dikkere dan die ik al had gehad.

De nabijheid die ik zocht in het gezelschap van mannen beperkte zich tot vluchtige ontmoetingen.

Een snelle wip bood me even het gevoel van warmte en een vleugje intimiteit, maar net zo snel als dat gevoel opkwam, verdween het ook weer.

Het had geen grond van betekenis.

Het was alsof ik met die muur van afstand, mezelf onbewust beschermde tegen echte nabijheid, uit angst om opnieuw gekwetst te worden.

Die afstandelijkheid hielp me om nieuwe pijn en verdriet buiten de deur te houden, maar het liet me ook beseffen hoeveel ik eigenlijk verlangde naar oprechte verbinding en geborgenheid. Voorlopig kon ik goed leven met de wending die mijn leven had genomen. De manier waarop alles liep voelde op dat moment voldoende.

Ik had geen behoefte aan meer; dit was alles wat ik nodig had – toch?

Het werk in de gigantische villa van de beroemde acteur Fenris Duel was verrassend eenvoudig.

Aangezien hij in zijn eentje woonde, was er weinig echt vuil.

Mijn dagelijkse taken bestonden voornamelijk uit het doen van de was, het verschonen van zijn beddengoed en ervoor zorgen dat alles keurig stofvrij bleef. Dus om de dag stofzuigen en dweilen en nu en dan iets extra's zoals ramen lappen.

Daarnaast zorgde ik voor zijn planten en gaf ik aandacht aan zijn kat, wat een aangename afwisseling bood in de routine van het huishouden.

Terwijl ik bezig was met deze werkzaamheden, vond ik tussendoor rust om te werken aan mijn eigen teksten en muziek.

Dat had ik ook nodig om te reflexteren op mijn eigen leven.

Het leven kabbelde rustig verder; er was weinig opschudding en alles verliep in een gestaag tempo.

De audities die ik deed, beschouwde ik vooral als oefeningen, want keer op keer werd ik afgewezen.

Steeds kreeg ik te horen dat mijn teksten te hard waren, mijn stem te luid of juist te hees, te gevoelig of te ongevoelig.

Soms bleek ik niet bij de band te passen, of werd er simpelweg iemand anders verkozen.

Toch bleef ik trouw aan mezelf; het was nooit mijn bedoeling geweest om mee te liften op de bekendheid van anderen. Wat me niet lukte in een relatie, lukte me wel in mijn muziek. Ik bleef authentiek.

Daarom nam ik al mijn muziek op onder mijn eigen social medianaam, Sammi met een i, en deelde ik mijn nummers via dat medium.

Zo bleef mijn muzikale identiteit volledig van mijzelf, ongeacht de reacties of afwijzingen die ik onderweg tegenkwam.

Hoewel mijn werk bij Fenris Duel voldoende stabiliteit bood, nam ik af en toe nog een extra klus aan in een kroeg.

Dat deed ik vooral om wat extra geld te verdienen, omdat het geld op de donatiesite niet meer zo snel steeg.

De acteur zelf had geen idee van mijn aanwezigheid in zijn huis; hij maakte het loon stevast over naar Hanna, waardoor mijn werk voor hem onopgemerkt bleef.

Die onwetendheid vond ik prettig – het zorgde ervoor dat ik mijn anonimiteit kon behouden. Alsof ik me stiekem had verstoppt voor de wereld.

Niemand wist van mijn werk daar, behalve Hanna, en dat gaf me een gevoel van rust en veiligheid.

Door die constructie bleef ik buiten het zicht van Fenris Duel.

Dat was wel zo prettig, want ik had geen zin in een arrogante acteur die dacht dat hij zoveel voorstelde omdat hij bekend was geworden met het spelen van personages.

In de beslotenheid van die situatie voelde ik me op mijn gemak.

En ook al duwden zich de beelden in mijn onderbewustzijn zich vaak een weg naar boven, ik bleef ze de baas en stuurde ze terug naar waar ze vandaan kwamen.

Mijn leven, mijn regels en dat betekende geen ellende van vroeger, maar alleen het zicht op de toekomst.

Hoofdstuk 2

F_{enris}

Actie

De man liep op een vreemde manier. Bij elke stap leek zijn linkerbeen een fractie achter te blijven, alsof het niet bij de rest van zijn lichaam hoorde.

Zijn nek was gebogen, alsof hij gewend was om met zijn hoofd naar beneden te lopen. Uit schaamte en misschien wel om het contact met anderen te ontlopen.

Als hij een beetje opkeek was het eerst met zijn ogen alsof die scanden of het veilig was om dat te doen.

Hij had een heldere blik, licht onnozel zo leek het, maar er school daarin ook iets dat donker en zwart was.

Vrouwen keken verlangend naar hem. Hij was lang en goed gebouwd. Maar die duistere kant was alleen zichtbaar voor hen die het zochten. Zoals Maria. Een donkerharige schone met even donkere ogen. Menigeen bewonderde haar schoonheid, haar donkerte vond die van hem. Een duisternis waarnaar ze opkeek. En dus waren ze een vreemd stel geworden.

Hij schuchter en teruggetrokken. Zij zo aantrekkelijk en aanwezig in de wereld waarbij ze mannen om haar vinger wond en vrouwen jaloers maakte.

‘Doe het nu Teddy, nu.’ Haar donkere ogen glinsterden afwachting.

Hij grijnsde en legde zijn handen om de blanke nek. Hij kneep steeds harder in het zachte vlees. Het gaf steeds meer mee. Tot het lichaam onder hem schokte en vocht voor een ademteug die nimmer meer kwam. Hij hield vast totdat het lichaam slap werd en nam toen kracht terug. Hij hijgde van inspanning, maar ook van de kick die het hem gaf, hij was de beschikker over leven en dood. Hij was de opperbaas.

Maria drukte een kus op zijn mond en haar hand verdween naar zijn gulp.

Moord maakte haar net zo geil als dat het hem deed.

‘Cut!’

Het duurde even voordat ik me realiseerde dat ik niet in die wereld zat waarin mijn hoofd de laatste weken regelmatig een uitstapje maakte.

Dat ik Teddy niet was en ik niemand gedood had.

Ik zuchtte diep om tot mezelf te komen.

Method acting vond ik geweldig om te doen, alleen kwam het soms te dicht bij mijn eigen verborgen gevoelens en mijn eigen verstopte trauma's.

Bij de rol van Teddy hoorde een vreemde houding die ik zolang geoeffend had dat het soms moeilijk was om deze los te laten.

Het filmen was klaar voor die dag en ik liep nog licht verward naar Barbara, die stond al klaar om me van mijn pruik te ontdoen en mijn gezicht af te schminken.

Langzaam kwam ik weer terug.

Verdween mijn luie oog en kreeg ik mijn eigen blonde krullen weer te zien die bijna tot op mijn schouders hingen.

Ik droeg het achterover en vaak in een man bun. Het was nodig voor mijn rol in een tv-serie die over Vikingen ging.

En iets met het tijdreizen van een heks.

Ik stond op en liep naar de kleedkamer. Daar trok ik mijn kleding uit die mij Teddy maakte en sprong ik onder de douche om de zwaarte van die dag weer kwijt te raken.

Soms was ik verward na uren in het hoofd van de moordenaar vertoefd te hebben. Dan wist ik even niet meer wie ik was.

Heerlijk, hoe die warme stralen mijn spieren ontspanden die de hele dag in zo'n onnatuurlijke houding hadden gewerkt.

Mijn heupen voelde stijf aan van het rare loopje van Teddy.

'Fenris?'

Ik hoorde mijn naam roepen boven het lawaai van het kletterende water uit.

Met een zucht draaide ik de kraan uit en sloeg een handdoek om me heen. Gedaan met de ontspanning.

Jane, die mijn zaken regelde, stond in mijn kleedkamer met haar mobieltje in de aanslag, haar ogen gleden over mijn lichaam, maar ik negeerde wat ik erin las. Haar honger was niet aan mij besteed.

'Eh, er zijn nog verschillende journalisten die een interview met je willen over deze nieuwe rol waar jij een ware Teddy neerzet. In studio vier is alles klaargezet voor opnames.'

'Waarom hoor ik dat nu pas?'

'Ik had je er toch een bericht over gestuurd.'

Ik kon het me niet herinneren, maar ik geloofde het graag.

Ik kreeg wel eens vaker iets niet mee, als ik moe was. En de rol vergde veel van me.

‘Hoeveel tijd heb ik nog?’

‘Tien minuten.’

Dan is het fijn als er nog koffie geregeld kan worden, als ik geen tijd meer heb voor een broodje?’

‘Koffie regel ik.’

Ze rende weer weg en ik ving mijn blik in de spiegel.

Acteren was mijn lust en mijn leven. Method Acting was op mijn lijf geschreven. Ik hield ervan om anderen te zijn en mij zoals zij te voelen en te gedragen.

Het haalde soms oude trauma's naar boven maar die stopte ik dan in de karakters. Dan hoefde ik ze alleen maar als een ander te voelen en had het niets met mij te maken.

Tobias mijn, therapeut, had me gewaarschuwd dat ik ook als mezelf kennis moest maken met de gevoelens die daar in verweven waren. Het was nodig om het te kunnen verwerken. Maar ik vond dat het genoeg was om het via andere personages te doen.

Snel droogde ik me af en trok mijn spijkerbroek, T-shirt en colbert aan. Mijn gympen aan en klaar.

Het waren vier interviews achter elkaar en het kostte me mijn laatste energie van die dag.

Gelukkig werd ik tussendoor voorzien van koffie, maar ondertussen verging ik van de honger.

Het waren ongeveer dezelfde vragen geweest die ik had moeten beantwoorden.

Hoelang ik de echte Teddy had bestudeerd, hoeveel kilo ik voor de rol was afgevallen, hoe ik me inleefde in het personage en wat ik van de gebeurtenissen vond die werden gefilmd.

Ik liep uren later, doodmoe de studio's uit op weg naar mijn auto.

Een tweedehands SUV die ik had aangeschaft in een dorp waar een set was opgezet voor de film. De lokale bevolking had ervan geprofiteerd doordat er veel dagjesmensen op af waren gekomen en hadden ons steeds van koffie en lunch voorzien.

Maar voor mij was al die drukte, een ergernis geweest.

Al die mensen die voor afleiding zorgden zo buiten de set om. Steeds was mijn naam gescandeerd alsof ik het bezit was van die honderden mensen.

Natuurlijk streefde het mijn ego, maar omdat ik me zo inzette voor de film, kostte het me al veel energie.

Buiten was ik een joviale acteur die graag met iedereen op de foto ging. Die handtekeningen zette op welk lichaamsdeel men maar wilde. Die vrouwen zoende en baby's. Die tijd nam om vragen te beantwoorden en voor iedereen een lach en een praatje had.

Maar achter de voordeur van mijn eigen woning, leefde een hele andere man. Een man met onoverkoombare angsten en weinig mensen in zijn naaste omgeving.

Iemand die anderen nooit zouden kennen, want ik liet ze niet toe.

Het was al heel laat en al donker toen ik eindelijk bij mijn verbouwde villa aankwam.

Door mijn populariteit had ik er hekken omheen moeten zetten en een muur. Er was een toegangspoort die pas openging als ik een code invoerde.

Ik zuchtte diep toen ik uit mijn auto stapte en vanuit de garage de woning inliep.

Boris de kat keek me even onderzoekend aan.

Had verder totaal geen interesse, omdat mijn huishoudster inmiddels al lang voor zijn natje en zijn droogje had gezorgd.

Maar toen ik nog even op de bank neerplofte met een biertje stond hij toch op en nestelde zich op mijn schoot.

Met zijn rug naar mij toe weliswaar, maar ik mocht hem wel aaien.

Ik gooide de tv nog even aan.

De programma's over film en theater sloeg ik over.

Ik zag mijn hoofd alweer in beeld komen.

Daar wilde ik niet naar kijken.

Die gedreven auteur die met gemak in de huid van een ander kroop, was een heel ander persoon dan die kerel op de bank die het in zijn eigen huid vaak niet zo fijn vond.

Ik was niet depressief, maar wel veel somberder gestemd dan men zou denken. Er woog van alles zwaar op mijn schouders waar ik niet naar wilde kijken.

Ik wist niet eens waar ik kon beginnen.

Het me in een rol storten, zowel lichamelijk als geestelijk was juist daarom zoveel plezieriger.

Bezig zijn met een ander zijn leven was veel interessanter.

Verdwijnen in de gebeurtenissen van een personage en weten hoe dat afliep, was ontspanning.